

Momento erótico (Moment eròtic), 1974

L'exposició que presentem sobre Juan Barjola suposa una selecció retrospectiva de l'obra de l'artista. Amb esta exposició ens acostem a la pintura de Barjola des de l'àmplia panoràmica que permet una mostra antològica: contemplar les diferents entregues del seu treball materialitzant un cos comú. És possible també detectar les recurrències i els fils conductors que articulen la seua evolució creadora: on es manifesta com un pintor de la intensitat. Perseguint sempre l'expressivitat pictòrica. Empremtes d'una mirada tràgica (a manera de radiografia moral) afloren a través de les diferents etapes de la seua obra. Des de les indagacions primeres: figures i paisatges fins a trobar un singular àmbit personal poblat de presències solitàries.

Mujer ante el espejo (Dona davant l'espill), 1985

INSTITUT VALENCIÀ D'ART MODERN

18 GENER - 19 MARÇ 2006

Guillem de Castro, 118 - 46003 València
 Tel. 96 386 30 00 - Fax 96 392 10 94
 E-mail: ivam@ivam.es <http://www.ivam.es>
 De dimarts a diumenge de 10 a 20 hores
 Diumenge, dia del Museu, entrada gratuïta
 Dilluns tancat

Niña (Xiqueta), ca. 1971

JUAN
 BARJOLA

IVAM
 GENERALITAT VALENCIANA
 CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORT

Juan Galea Barjola (Torre de Miguel Sesmero, Badajoz, 1919-Madrid 2004) rep les seues primeres ensenyances de dibuix a l'escola del seu poble natal, després del tallista Genaro Remedios, del pintor Julio Núñez i posteriorment a l'Escuela de Artes y Oficios de Badajoz.

La Guerra Civil Espanyola afecta profundament Barjola. La seua obra serà, en part, reflex dels tràgics episodis que li va tocar viure com a testimoni o com a protagonista. El 1943 marxa a Madrid i ingressa com a alumne lliure en l'Escuela de

Primer despertar, 1969

Le oprime (Oprimida), 1972

Bellas Artes de San Fernando, on estudia amb Julio Vicent. Assistix també a l'Escuela de Artes y Oficios del carrer de la Palma, on té com a professor José Nogués. En les seues freqüents visites al Museo del Prado admira l'obra de Velázquez, Goya, Brueghel, El Greco i el Bosch.

A partir de 1950 es dedica plenament a la pintura i este mateix any és premiat amb la Medalla de Dibuix en l'Exposición Nacional de Bellas Artes de Madrid. El 1959

comença una etapa transcendental en la seua evolució que el porta a una abstracció de formes en què s'entreuveu el lleugest d'una pinzellada expressionista concebuda en tons temperats. El conjunt de les seues composicions és una harmonia tonal i compositiva que ha portat alguns crítics a denominar esta etapa com de "nova figuració". A poc a poc, la seua pintura s'anirà carregant d'expressivitat a través d'una pinzellada molt més violenta al servici d'una temàtica inquietant. La singularitat de la seua pintura obeeix al fet de ser projecció de la por com a "categoria existencial".

En la dècada dels setanta l'obra de Barjola experimenta una nova evolució de caràcter expressionista, amb trets procedents de l'informalisme, l'expressionisme abstracte i la figuració, amb connexions amb el treball d'artistes com Bacon, Picasso i De Kooning. La seua pintura es relaciona amb la sordidesa, amb la violència i inclús amb un erotisme concebut per mitjà de tintes planes, de tons més violents, que l'acosten en alguns aspectes a l'art pop. La seua pintura es recrea en l'espai, treballant "un quadro dins d'un quadro", amb la utilització d'espills en les seues composicions, i això el conduïx a una ruptura total d'este.

El 1985 rep el Premio Nacional de Artes Plásticas juntament amb el pintor Guillermo Pérez Villalta.